

literulas tuas, de quibus plurimum me tibi debere, et sentis et profitor;
 breviter habes amicum paratissimum et ad omnia impetrata tua
 promptissimum. Sal. discessit hinc C. hujus mensis evocatus in
 Sacciam, relicta uxore et filiola ac paucis quibusdam apud me,
 quem ajunt, ipsius cause quorundam magnam invidiam isthuc sustinere.
 Deus bone, etiam hospitalitas mihi fraudi erit! etiam de bono
 opere lapidabor? o seculum inficiens! Audio Dr. Doctorem Alexan-
 drinum libros illos praeclaros de tuenda valetudine, quorum
 mihi aliquot paginas ante hos x. annos, ni fallor, ostendit, ab-
 solutos in lucem edidisse. Obsecro te ut eos mihi emendos et
 per postam huc transmittendos cures, statim pretium reddet.
 Sum vestrarum lucubrationum sitientissimus; et hic opt. et
 doctiss. vir, fuit mihi aliquando in amicissimus, ego eodem
 sum in illum animo. Sed illi fortasse religio est hominem
 haereticum redamare. Si fert tamen adhuc nominis mei men-
 tionem, a quo animo, oro te te ne grave sit eum a me
 salutare. D. Doctori Jacobi homini humanissimo et optimo
 meo Amico et patri pl. S. Vale mi clariss. Dne. et me multo
 ama Cracoviae 17. Febr. 1572.

Ex. V. Deditissimus p.
 And. Dudith. A. Dudithy. S.

Matthaeo Flacco Medicinae Doctori
 Berolinum.

191

Fortunatam illam meam Epistolam, quae hominis eruditi, et Christiana
 Philosophia studiosi Benevolentiam mihi conciliavit. Haec quoque tametsi tua
 mansuetudinem frangam agnosco, neque illam meriti hujus particulam mea
 Epistola tribuo. Quid enim in ista est, quod commendationem magnam
 pere mereatur? celsi eam ad Amicum, ut soleo, familiariter. Et
 sine ulla cura, quidquid in mentem veniebat, statim effudi.
 Non enim ex eo litterarum genere, hec erres, qui magnam doctri-
 nam, qui acumen, qui diligentiam ad scribendum afferant, tu-
 hoc est, et tui similes, quos melior fortuna in omnibus artibus
 ad contemplationem comparatis educavit. Etenim longe alius
 fuit fors. Multa in Epistola conieci, quae mihi et nova
 et quod sciam alius insolita tua propria visa sunt, de quibus
 quid sentiendum propterea sit, eundem non dum instituisse possum.
 Nam tamen nunquam ista levis ingeris. Sui ex quo tem-
 pore ad litteras me. contuli, ut quidvis fore, delecta assiperem
 atque ab hominum et scripturarum praedicationis iam et longi temporis

usque jam confirmatis dogmatibus penderem: Illud tamen in re
quis et veteribus opinionibus institutum tenes, et quae affirmarent
contra communem doctorem hominum sententiam, ab his ego tam
super asperitatem colliberem, dum rem totam suis ponderibus
examinarem. In quo equidem magnam semper, quae mihi est ingenii
tenuitas, difficultatem expertus sum. ~~Quid enim~~ quanta enim
plena cognitio tenebris sit circumscripta, et quam arduum sit, in
intima veritatis quasi cubilia quadam atque aditus penetrare, magis
meo cum dolore sentis. Ac cum aut nullas in rebus tam abstractis
quae certe paucas demonstrationes ceperis, quae ut ait magnus ille
Philosophus, quem tu valde contemnis, ego plurimi facis, pro-
clare doceat, ejusmodi sint, ut ex veris et primis conclusionem
deducant $\eta \text{ εκ τοις των } \alpha \text{ δια τινων πειρατων καὶ ἀληθειν τῶν}$
 $\text{πρὸς αὐτὰ προωθῶν τὴν ἀσχυρὰν ἀληθεα}$. Non habeo, quo me verum
quam quod se si receperant, qui praeter ceteros ingenio, doctrina, judi-
cio praestiterant. Itaque plerumque probabilia, seu ut ille vocat
ἔνδοξα, sequor, non quidem illa, quae vulgus imperitiae hominum
multitudo consecretat. Sed quae si probant imprimis, qui ex omni
numero sapientes indicant, vel ab omnibus, vel a plurimis, vel certe
ab his, quorum maxime cognita est et perfecta sapientia. Id
tam facilius habentis, cum tam firmis, eos niti rationibus animas
veris, ut difficile sit eas evertere, ita quidem ut firmis
se substituere possis. Eae res sunt, ut ego et Aristoteles Philo-
sophum et acumen, ad disputandi vim, rationemque
pinguissimam valde admirem, neque ulla in parte contemnenda
iudicem, nisi cum pietatis hostia Christiana placidis parum
consentanea doceat, et alia aliqua afferat, quae in aliis scrip-
tis recte explicata sunt, quae certe ita paucas sunt, ut mihi
videntur, tantum ingenii lumen ac doctrinae praestantiam ac
roboris contingere potuisse. Hoc non eo dico, ut non propterea
facile patior tuam te sententiam tenere, modo meam mihi re-
linquas. Vides enim ita doctum hominem ingenio esse com-
paratum, eorum praesertim, quae excellent, ut non facile quam
semel conciperunt, opinionem deponant. His ego minime
malestus esse soleo, dum vicissim id ab eis impetrem, ut
mihi si qua in re disceptis, propterea succenseant. Id ut tu
quod facias, rogo. Nam quae vel nunc vel post haec si res illa
sciret, respondero, non contendendi, sed eadem quod tu pro-
te geris investiganda ac confirmanda veritatis studio impu-
ne sentiens, et verum tibi esse volo.
Quod tu ex sacris libris dicitur affirmas de caligine natura in-
sentitae, obnoxia ad materiam, ego, si id, quod sentis, pla-
ne exprimere potui, sinde dubitantesque sine ulla affirmati-
one scripsi. Quid enim affirmem ea de re, quae obscura
tradita et doctorum piorumque hominum contrariis sententiis
involuta est? Non jam hic Aristoteles sed sacris nostris
iniciamus

iniuriatores intelligo, quos non reseris, non subtilibus rationibus, et con-
 jecturis de eo differere, num cælum et terram pulcherrima mundi
 machina propter interitum sit, an vero, quod presens similis
 multis videtur, sublevis iis omnibus, quæ inspecta et cognita
 sunt, quasi quibusdam mortalitatis foveas ac facibus delectis,
 et per ignem expurgatis, reparaturi eam deus atque in omnes
 æternitatem instanturus sit summus ille et prepotens
 ejus conditor Deus. Idem enim, quod fa ad ostendendam mundi
 interitum producis ex Evangelicis testimonium non impliciter
 et nude intelligendum, sed in eam formam dicta censuit, ut potius
 hinc contrariam statuatur. Hi enim interpretantur, citius
 ad eventuram esse, ut cælum et terra transirent, quod quidem
 nunquam fieri possit, quam ut Verbum Domini irritum
 fiat. Hoc idem intelligi potest ex illa cum inquit Evange-
 listæ, τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ
 τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ. Quare non videtur existi-
 mandum omnem mundum hunc cum cælis radicibus ut
 sic dicam, extirpatum atque in nihilum plene redactum iri,
 ut te rebe videris, meliorem formam et speciem longè
 augustiorum ablata omni labe, Deus ei induet, ut postea
 sere novi Cæli et nova Terra latera sit, ut et Petrus
 et Elias, et qui Apocalypsin scripsit, aperte affirmant.
 Quæ de utriusque mundi visibilibus, ut tu vocas et invisibi-
 libus, ex abisso creatione scribis, de spiritu Domini
 de mundi anima, de aliis et si non plene intelligi-
 tamen quæ hujusmodi aliquæ ab aliis Platonice
 Philosophiam cum Theologia permiscuitis, poni video
 non nisi tam nova videatur, quam illud, quod dicis, spi-
 ritum Domini æternum et incorruptibilem, ut qui ex
 Deo sibi supabundante essentia creatus esset ex se
 et abisso bin creasse, omnium item rerum creatam
 naturam primitus ex spiritu Domini et Abissi na-
 tura exstitisse. Si æternus fuit, quomodo creatus est? Si
 creatum, quomodo creator erit? Deinde quid sibi
 vult supabundans Deo sibi essentia? Supabundans
 novæ supvacante? Est ne aliquid in Deo supervacaneum,
 aut quod superest, vel supra, quam oporteat, abundet? Aut si nihil
 deest, nihil superest. Partitio est Deo essentia, aut in plura distribui
 segmenta potest? Si ex abissi et spiritus illius naturarum coniunctione
 omnium rerum natura constant, nullum Animal, nulla Planta,
 nihil denique erit, quod in sensu incurrit, quod non æternum, Deo
 congenerum, denique corruptibile sit. Spiritus ille idem est Creator
 et Creatura, sed alia quoque res utriusque tam distincta tam dissimilis
 natura.

natura participes erant, atq; in eam naturam convenient evolvere
quadam indissolubili. Cum est hic sermo.

Facta est ex ambobus Principiis omnis Creatura in Caelo
et Terra incorruptibilis toto tempore durationis suae ob spiritum
Domini, et corruptibilis in fine temporum ob abyssum.
Hoc quare non possum intelligentia assequi. Quid est esse incor-
ruptibilem toto tempore durationis suae? Durationis tempus et
finis temporum differuntne? Sin eadem sunt divisio horum
necessaria. Si diversa sunt, et duratio significat eamque rei defini-
tum a natura aut natura Deo conditorem terminum, non erit
incorruptibilis alia res, quae illum terminum attinget, quo corrupta
eam oportet, aut his eam corrupti necesse erit, semel eam tempus
illud durationis suae exegerit, secundo in fine temporum. Itaq; in
quod iam esse desit, iterum inhibet, q; quidem fieri nequit, nisi in
q; penitus abest, de novo creetur, et a prius, ad habitum revocetur, quo
si dicit, debium adhuc relinquit, an id, q; secundo creatur, idem sit nu-
mero cum eo, quod prius erat. Pro sit, quomodo idem et corruptibile
et incorruptibile erat? Dices fortassis, incorruptibile illud ex spiritu
Dei esse, atq; deo interire non posse. Eius igitur abest, cum dissolvitur.
Uncturam iterum et eam essentia illa a qua deorsum est, spiritu
Dei conjungitur. Mirificam inducis eamque penitus grandam essentia
istius Cognitionis kai ἀποπόσει et distractiones ac conjunctiones et con-
ditiones nunquam desinentes, quarum ne numerus quidem ulli vel cogi-
tatione ipsa vixi queat.

Quae sequuntur, magis etiam mirabilia mihi videntur, atq; eo quidem ma-
gis, quod asserimus tantum, non etiam probemus ullis, quod sciam, rationibus.
Hinc quae habes, et calum, et fidem ex eo formata eius natura fuisse an-
te lapsum, hoc est opus spiritus Dei essentiae, quae ex sapientia
nescio qua Deo filii essentia creatus sit. Post lapsum vero peripse, rerum
omnium naturam priorem, cum homine ipso, cuius eadem esset, quae illorum
anima. Unamque illam universalem iterumque animam significat, quae sin-
gulatione omnibus, at solis radii communicant, ut nihil illi tamen deest,
etiam si via intereant. Mirabilem et sane monstruosam mihi spiritum
Domini narros, qui ex necis quo temperamento lapsus, atq; inatremem
et consumentem calorem convertens, mutabilis, corruptibilis, mortalis factus sit,
ex quibus partibus vel humoribus haec κρείβος vel temperamentum huius
spiritus contrahit? Habuitne superabundantia Filius Dei essentia contrarias
aliquas qualitates, ex quarum miscela atq; alteratione tale temperamentum
constituit, q; postea in κρείβος conversum ad interitum adest, praeter
hoc ex Filius Dei superabundanti essentia. Et ab ipso compactum quod quod
diversas longeque dissimiles naturas excipientem hypotesin? Qualis ille calor
tantus ita visens, ut dea substantiam absumat et in nihilum redigat?
Quomodo essentia et quidem dea essentia ὁμοῦτοι flammam conuigens
huius, conflagrare possunt? Eadem nihil inextinguibile, nihil in tota reliqua
scriptura, quae me non est hebetudo, videre ejusmodi possum. Haec igitur haec haec
sanis, edicere nobis.

Calore illo Caelum, Stellarum omnia consumi dicit.
Propter scriptura locum ex quo id statui queat. Corrupta jam fuisse
ignis, nisi Deo benedictione illa, humano generi facta, Crescite et
multiplicamini, conservarentur. Quid audis? ita Deo lapsus, etiamne ad Cae-
lum ipsum, Stellarum, et Solem peruenit? Videmus Animalia, Homines,
Plantas quidem mandato illo multiplicari, Caelum a toto illo tempore
neg

neq; creisse, neq; aliox celos minutulos progenerasse videmus, ac ne.
Aster quidem aut Solem gravidum alias Stellas et Solis exivas
esse. animadvertimus, nisi te Aster cadentes, Dracones Volantes, Trabe,
Cometas, Comata, ignes ratuos et geminos aut etiam plures Sole
et Lunas - aliq; ejusmodi Metheora, Solis et Asterum Sobolem
aut abortus aliquos esse non credere velis.

Id ad quod adducis, verbo Domini Celi firmati sunt, non potest
id, quod tu Cris, nisi p. via trahi. Nam tametsi p. aliqui Romani
hic spiritus. arti Deitatem confirmare nitant, animadvertunt tamen
est a Paulo doctioribus et lingua, quibus. Scriptura consignata
est, petitionibus, ibi nihil significari amplius, quam Deo mandata, et
lingua divina ejus omis oraculo celos et totam universitatem
constructam esse, atq; in hanc compagem mirabili nexu inter se
optam coherentesq; coivisse, et conformatum ac constabilitatem fuisse
Nihil igit, hic officio. At ne idem quidem comedo, Aristoteles
targere et inflatam esse. Quia hoc affirmare ausim, ex v. Scripto
rito, tam veteribus tam novis, repinem unquam modestis sua propone
solitum fuisse. Ceteri nostri seculi litteratorum quisquis in v. astibus
cum summo illo et spicacissimo Heroi, Deum immortalem quandam
arrogantia, quandam conortogum plausum se se proferunt: Hic nos
modestiam adhibet, rationibus pugnat; Cum quid p. p. are intelligit, id
latere non erubescit, ac conviciis sibi ppetuo temperat. Breviter
si materiam disputationis auctes, hanc Christianum, illos impios c. d. d. d.
De simplici Celi natura et quinta quadam essentia, cum disputat,
sunt ex ejus - sectatoribus quoy, qui non ita nude hoc accipi vultint,
sed ad hanc inferiorem naturam illam dicunt, respexisse, in qua ex
q. Elementarum essentis latia conflari corpora videmus, que dissimili
prossas, et multis partibus indigniora celestibus videant. Quare non est
mirum, si celi essentiam a caducarum et mutabilium rerum nu
mero, et consortio eximat, ac segreget utpote q. non ex horum
concursum concretioneq; procreatum videant. verum hoc de re n. n. n.
non e. disputandi loq. Ne Chemistas quidem, Diaboli membra d. n. n.
anpsi, propterea q. quintam essentiam se extrahere profiteant. Nam
si homonominis essentia tota, facile illis dabit, id, q. ex corporib.
ignis vi extrahant quintum quidam esse, q. actu nihil ejusmodi
apparet, quale fuit, antequam dissolveret. De terra Philosophus
ea, que tu vis, dicere non potuit, ac ne voluisset quidem, opinor
in alia Schola erudit, et ex aliis Principiis suam doctrinam con
texens. Quod autem terram ad celi naturam discriminavit, causam
eandem esse putat, quam supra attigi, q. hic via ppetua mutabilis
alterationi, generationi, interitus obnoxia cerneret, ibi nihil ejusmodi
deprenderet. Quid enim post aliquot secula. Satum esset ne divi
nari quidem potuit, cum is magistri, quos p. p. erior abas Deo benefici
nata e. caruerit. Ut tibi mare immortale ee concedat, nescio
an idem de Rheas affirmari possit, in se eam infratam esse.
Fuerunt enim, ut ex historiis intelligit, alibi quoq; flumina,
ubi nunc terra est, que vel incendiis excitata sunt, vel hiato
terre absorpta. sed hanc te, si cælum et terra, ut supra sentis,
intestib, quomodo mare immortale erit? Quia in Petri loqua
de mundi exitio scribis, non vident. ex contextu elici posse
Nihil

Nihil ~~ibi~~ ibi reperio de Caeli et Terrae natura ante lapsum cor-
rupturam obnoxiam, et post lapsum in integrum restitutam. Ibi illud
quoque vel tua concessione, q. supra posui, perspicit, non posse spiritum
illum Deum ex sua et abissi natura contentem deo ex hoc loco ex-
trahi. Verbum enim Deus non pro spiritu, sed pro sermone, et Doctrina
fertur, et pro passione accipitur, ex qua existerit Caelum et terra
et cetera, quae in eis sunt. Sic quilibet scriptum est, Dixit Dominus et facta
sunt, locutus est, precepit, mandavit. *Ἐπεὶ οὖν ὁ θεὸς ἔφη* afflicti
Deo esse, qui negat? balbutit ^{simile} scriptura nobiscum, et quorundam
non verbis, et sermone, mandata nostra exponimus, similiter deum
loquentem et verba facientem inducit; Verum haec perfidum est sapere
prosequi. Phisica has non vidi, ac se dialogos quidem illos, quos
mentem in certamina facio. Prata mihi horum tua lectio est
et sententiam tuam plenius et suis firmatam argumentis perspicere.
quidem enim me non satis perspicere mentem tuam de rebus magnis
et longe a nostris sensibus remotis. Ex his quae dixi, nondum tibi
quando nova ita flamma, et Cometa, in aethere generari possint.
Certum mihi quidem nondum est ex haec, pluviam, ignem, ventos
ad Deum non esse condita. Nam si pluvia, ignis, ventorum
generatio illinc oritur, unde videmus indices, certe qui terram cum
aqua creavit, ex eius habitibus illa prognerantur, harum quoque
rerum conditor erit. Diabolum et ego creatorem non facio, ne
cum Manichaeis, quorum jam pridem explorata est sententia, duos
creatores inducam, bonarum rerum Deum, malarum Dei adver-
sarium Diabolum. *Ἐν ἁγίοις τοῦ θεοῦ κοίτης, εἰς κοίτην*
ἔσω. Si duo sint creatores, si aut pari sunt potestate pro-
diti, aut impari; si pari, perpetuo quod alter condit, alter
destruit; itaque, aut omnia bona erunt aut mala. Nam
bonorum conditor Deus, malorumque, opor, sublaty malis omni-
bus bona tantum relinquet. Ita Diaboli malis relictis bona
tollet, cum contrarias creaturas ferre nolet. In continentia
ista contrariarum creaturarum pugna quomodo univer-
sitas rerum consistet? Si potestate erunt impari, inferior
virilibus superiori cedat oportet. Quare non duo, sed unus rerum
potietur. Si Diabolo malorum creatio permittatur, ut alia
incommoda omittam in praesentia, illud certe consequetur,
potentiorum esse Deo Diabolum, quod malorum infinitam
segetem protulerit, quod mandum et plebrosque, homines re-
gat, omnia sursum, deorsum ferat, misceat, turbet arbitra-
tu suo, multum sed frustra reluctantem Deo, cuius dicto pauci
audientes sint, idque vix agere exequantur, illius autem mandata
avidissime omnes propemodum exhaustiant. Nec satis est
de probandum, propterea non esse illa a Deo condita, quod nulla
eorum in Mose mentio fiat. Non reseris, quantum vim habeat
talis ratiocinatio a rejectione. ne angelorum quidem creationis
mentio in Mose est, non Diabolum, num ideo negabimus
Deum

Deum angelorum et Diabolorum conditorem esse? *ἴσμεν* se
creabant?

Ex hyacide quod affers, et quicquid in eam sententiam alicunde
colligi possit, facile refellit. Primum n. non negat, ibi, Deum
hoc condidisse, sed significat, ad vindictam adhiberi, quod ipse
quoque non est simpliciter intelligendum. Nam nemo semper dicit,
pluviam, agros, prata, hortos tempestive irrigantem, genita-
bilem Zephyri auram terras fecundantem, alios ventos aera
perflantes et purgantes ac salubri flatu praeparata illa Hippocrati-
diorumque dispetentes, humores noxios exsiccentes, inter res
perniciosas à diabolo mitti. Solet enim si quando hoc omnia
in perniciem hominum convertunt, ut cum coelum claudit,
ne pluvia descendat, cum campi aestu exsiccant, aut contra,
cum inundationibus pluviarum immodica pluvia, grandine,
humanum genus affligitur; fieri id non nego dei voluntate,
hominum ingratitude et scelera vindicanti. Is n. rebus
naturalibus et causis secundis, caecodemonum, angelorum quoque
ministerio uti potest et solet, cum illi placitum est, κατὰ
τὴν ἐνδομικὰν τοῦ θεοῦ δύναμιν, ut Saul loquitur.
Ignem conditum fuisse statim in ipsa creatione. ostendit ma-
terio, ex qua ignis elicitur, multiplex et varia. Et sol ipse,
ut nullus ignis mundo sit, nonne incendia excitare potuit,
cum in aërentes sylvas, in stramina, arundines, in alias in-
flamabile, materias incidit? Quid? Specula ustoria, cui-
us solis radiis transmissis admotam materiam
inflamman? Nonne legisti, audivisti, vidisti etiam for-
tasse, sylvas ipsas sua sponte incensas esse, vel nimio solis
ardore, vel mutuo arborum, ventorum procellis agitaverunt
attrita? Jam si chalybe lapidem aut altero lapide concutias,
nonne ignis exilit? Qui lapides, sylvas, qui alia, in quibus
ignis latet, aut certe alia aliqua ratione inflamman-
tur, curavit, is ignem quoque creasse, verè dici potuit. An tu
nullum ignis futurum usum fuisse, nisi primi illi homi-
nes peccassent? Si creatus ignis est, ut paucis ostendi, sumum
ille sine dubio usum habuisset, etiamsi qualis ille futurus fu-
isset, nobis non plene constaret, ut ne nunc quidem intelli-
gimus, in quem finem multa condita sint à sapientissimo
opifice. Satis est illud nosse, nihil frustra à deo factum
fuisse, omnia, quae condidit, bona esse.

Quod Aristoteles ignem in sublimi collocat, non magis im-
prudens est quam ii, quos ipse in eo authores habuit, ve-
teres philosophos. An nagerur, etsi non desint, qui

ostendere conentur, nihil tamen adeo firmum afferunt, quod nos
in eorum castra pertrahat. Solem non ignoras à gravissimis
Philosophis et Medicis acta calidum perhiberi. Sed si est, cur non
seipsum et quae proxima sunt, exurit et in cineres redigit? non
facit autem. Fieri igitur potest aliquid in sublimi tam remoto
à nobis loco, dissimili ac contraria ratione, quam in hac no-
stra sentina, quam pro domicilio nobis natura attribuit, fœni
videmus. Sed haec intelligentia non planè assequenda, dum
illuc evolemus, ubi harum et aliarum rerum causas veras
& productiones, non amplius & videri dicemus. Equidem tum
his, tum alijs in rebus longè aliam esse coelestium rationem
existimo, quam inferioris hujus mundi. Sed te felicem, qui
nunc jam in ista humani ingenii imbecillitate omnium rerum
veras essentias, substantias, naturas et causas nosti. haec tu
tua verba sunt. et earumque plenam scientiam te consecutum
arbitraris. O te iterum felicem, si ita est, ut scribis. Super-
ras Salomonem sapientia, meo iudicio, nedum alios homines,
prostantes. Equidem antehac non putavi, quenquam natum
hominem fuisse, ac ne fore quidem unquam, qui tantam scien-
tiam sibi verè vendicare posset, hanc enim ab humano genere
perfectionem longè remotam esse existimabam.

Coetera in epistola tua non abhorrent ab opinione mea, si
illud exceperis, quod supra negavi, Diabolum cometarum. quibus
etiam astrologi ipsi bona eventa adscribunt. et aliorum
malorum esse creatorem.

Qui cometarum significationes futurorum malorum detrahunt,
si certo multo meliori ratione eclipsibus id adimunt, quod vul-
go astrologorum illis tribuit. Quare nescio an ullus sit, qui
non eadem opera utraq; praenunciationes tollat tum ex co-
metis, tum ex eclipsibus. Quod cometae solis naturalem calorem
augeant et mutant, ducis tantum, non probas. Experientia
certè, ne nunc rationes, quae contrà afferri possent, enume-
mus, satius ostendit cometas, quos quidem his annis comperimus,
ne eos quidem de quibus libere aliquid proditum est, vel mu-
tasce vel auxisse solis calorem. Vix tam absurda te scribere
credo, qualia mihi quidem nunc videntur, cui dogmatibus tuis funda-
menta ignota sunt. Haec brevius quam oportebat, et non tantum
Audio, quam tum res ipsa postulabat, scripsi hoc sermone, quod
in optimam partem accipias, vides te rogo. Vale XX. Aug. 1581.